

L'ESPURNA

Franqueig concertat

Segona Epoca. Any II. Núm. 86

Girona, dimecres, 24, de febrer de 1937

EDICIÓ DE LA TARDA

PORTANTVEU DEL P. O. U. M. A LES COMARQUES GIRONINES

La nostra Pàtria és el Món; el nostre patrimoni, les conquestes de la Revolució; el nostre patriotisme, la solidaritat internacional de tots els explotats

No sabem quina mena de déria hauran caput determinats cervells proletaris, quan amb tanta reiteració pretenen endossar-nos la derrotista i fracassada consigna democràtica. Per una vegada, passa! Però, que tornin i retornin, girin i capgirin, una i mil voltes, a l'entorn de posicions que no les accepta ningú; és insistència massa feixuga.

«Que el Front Popular», «que la República Democràtica», «que la Societat de Nacions», «que la independència de la Pàtria». On anirem a parar? Els treballadors, en principi, encara que perplexes, creien de bona fe que tot plegat era una comèdia per enganyar les potències democràtiques burgeses i incorporar-les al nostre costat. En fi, creien que era una posició de murri, dictada per la llei de les conveniències mal enteses. Que llestos som! raonaven—; farem la Revolució i direm als estrangers que som republicanets d'Ossorio i Gallardo.

L'assaig, la «brometa», la innocentada ha esdevingut dramàtica.

Bramulàvem frenèticament visques al Front Popular i ens postràvem al peu de la gloriosa consigna, mentre un Front Popular—el de França—ens apunyava per l'espallada mitjançant l'aplicació severa i tallant d'un pacte de no intervenció, per obra i gràcia del qual l'heroica Irún defallia a mans del capitalisme internacional, i a la vista de les comandes de municions i armes, retingudes a la ratlla fronterera pels servidors del reformisme.

De cop i volta, ens sentírem devots acèrrims de la República Democràtica, quan, precisament, la rebel·lia feixista n'era filla directe de la incapacitat, de la manifesta impotència, abastament palesada per aquella trista i aigualida democràcia. República claudicant que en la segona meitat del segle dinovè, practicava la tàctica desastrosa del mal menor i preferia ofegar les llibertats cantonals abans que plantar cara a les temptatives restauradores de la Monarquia.

Per a comble de bogeries, se'ns ocorregué fitar la nostra mirada en les mansions ginebrines, oblidant-nos, repentinament, que les ànimes diplomàtiques no elaboraven altra fórmula que la de «reunir-se per a tornar-se a reunir». I ens oblidàrem del Xaco, del Manchukuo, d'Abissínia. I fins i tot, dient-nos «deixebles» de Lenin, ens oblidàrem que el gran mestre conceptuava la Societat de Nacions com una cova de bandits imperialistes.

I què direm de «la independència de la Pàtria»?—

Voleu un mot d'ordre més pelegrí que proclamar a dreta i sinistre que el nostre objectiu culminant no és la independència social del proletariat sinó la independència nacional?—

Consigna que, per falsa, no la guanyarà mai ningú, puix, si en quelcom coincideixen de manera absoluta i terminant totes les doctrines classistes, és, precisament, en la negació d'una Pàtria, limitada i circumscrita a un territori de fites capricioses.

Per als treballadors, no hi ha ni Pàtria, ni Patrimoni, ni Patriotisme, en l'accepció tradicionalment entesa. La nostra Pàtria és el món; el nostre Patrimoni, les conquestes de la Revolució; el nostre patriotisme, la solidaritat internacional de tots els explotats.

NO ENS HI VOLEM AMOINAR

«FRONT» d'ahir ens dedica una sèrie d'insults grollers. Podriem demostrar a «FRONT» que no ens allunyàvem ni un mil·límetre de la veritat en l'apreciació de qualitat que motivà la seva iracúndia.

Però tant-se-val; no ens hi volem amoinar. Per alguna cosa els dirigents del P. S. U. i els buròcrates de la U. G. T. no han volgut signar el pacte contra la difamació i la calúnnia.

CRÒNICA DIÀRIA

Els «socialistes» per força o els inconvenients d'ésser foraster

No es dirà pas que el títol d'aquesta crònica no sigui digne d'una d'aquelles impressionants novel·les per entregues del malaguanyat Luis del Val. La cosa s'ho val.

El diari socialpatriota i «bolxeviqui» gironí, en la seva edició d'ahir inaugura la prosa gens maragalliana a que ens té acostumats el seu germà gran de la ciutat comtal.

Quina llàstima que l'edificant requadre «contratrotzkista» vagi inserit al número 102 del diari! Tan bé que hauria quedat al número 100!

Per a nosaltres, el llenguatge perfumat dels agutzils de Stalin no és una cosa nova. No és una cosa nova, en general; però sí que ho és a Girona. Les pedres de la invicta ciutat desconeixien l'existència d'una tal categoria. Per quina raó? Perquè no n'hi havia ni un. Els d'ara han hagut de portar-los de fora.

I anem al gra. Abans, el viu que volia fer un viatge gràtis a Moscou, emprava el següent procediment: adherit, durant una temporada, al Bloc Obrer i Camperol i, en el moment oportú, es donava de baixa i ingressava al partit comunista d'Espanya o la seva secció catalana. Li posaven una sola condició «sine qua non». Havia d'escriure una carta oberta concebuda en aquests invariables termes: «Maurín és un renegat i un venut a la burgesia feixista de l'Esquerra de Macià». I ja estava. S'havien fet els mèrits suficients per a ésser un gran comunista.

En una ocasió, un dels tals vius, anomenat Miquel Adam Lecina, no va avenir-se a fer l'idiota recitant l'esmentat disc. I el xicot, per tal de quedar bé, va apuntar les bateries a Girona. I fixeu-vos amb el tret: «no puc ésser d'un partit que consent de tenir a Girona uns dirigents que per a no donar la cara firmen amb pseudònim llurs escrits a La Batalla. I ell signava la carta: «Miquel Sánchez». Definitiu.

Ara, per a ingressar al partit

comunista d'Espanya o a la seva sucursal de Catalunya, no és precis haver passat primer pel P. O. U. M. N'hi ha prou en proclamar; al temps de rebre el carnet: «Stalin és el «tio» de més penques del món i En Trotski i els trozkistes del P. O. U. M. són uns setmesons contrarrevolucionaris al servei de Hitler. Juro menjar-me'ls de viu en viu».

No digueu pas que no hi hagi coses que facin gràcia. Ahir mateix, per exemple, ens trobàvem reunits en una sala cinc comunistes, quan ens portaren el diari socialpatriota gironí que publica el requadre de «marras». Dels cinc, el més jove en militància té carnet del juny del 1931. Els altres ja militaven al partit de la III Internacional en temps de la dictadura, quan encara entre el comunisme oficial i la democràcia burgesa no hi havia res de comú. I dels cinc encara un d'ells s'ha passat llargs mesos estrenyent-se el cinturó dels pantalons per a resistir el pacte de la fam que li declarà la infame burgesia gironina; la mateixa burgesia que el diumenge passat aplaudia rabiosament la formidable oració antisocialista de Comorera.

Tal com raja. No hem de rectificar ni una paraula. I si l'autor del «requadre» no sofrís l'handicap d'ésser de fora, sabria amb qui es juga els quartos. Sabria que a L'ESPURNA de la primera època s'hi publicà un editorial titulat «Girona, ciutat carcunda», on es posava de manifest l'ambient que els treballadors revolucionaris gironins han hagut de respirar. Sabria que no hi ha hagut, quant a la classe obrera, moviment de basculació. Els comunistes i la seva àmplia zona de simpatitzants, continuen al PARTIT OBRER D'UNIFICACIÓ MARXISTA; els anarquistes a la F. A. I. i els republicans a l'Esquerra. I els socialistes? Cerqui, cerqui el jove foraster. I quan arribi a quinze, agafi la llanterna de Diògenes.

Joan QUER

S'han de col·locar als comandaments militars, camarades fidels a la Revolució.

Els militars ineptes deuen ésser apartats; els traïdors afusellats.

Vida del Partit

Club Esportiu Proletari

Són convocats tots els afiliats a una reunió general extraordinària, que tindrà lloc el propinent dijous dia 25 del corrent i a les 9 i mitja de la nit a l'estatge social del P. O. U. M., tractant-se del següent ordre del dia:

- Informe de la Junta.
- Nomenament de secretari.
- Id. comissió de futbol.
- Assumptes general.
- Esperem l'assistència de tots els socis.

La Junta.

(Ve de la pàgina 4)

panys contestaven el duel de fuselleria, s'hi apropà i li arrencà uns papers que se li esmunyien de la butxaqueta del jec: una fotografia d'una vella asseguda en una cadira de braços en un terrat assolat, una carta presonera d'un envelop esparracat i xop de sang, i una mostra de roba. El curiós sostragué tot seguit la lletra. Començava: "Estimat fill..." I la llançà altra vegada damunt el mort junt amb el retrat i el petit bocí de roba per agafar novament el fusell.

El duel continuà tot el dia i tota la nit. A la matinada les metralladores que s'havien aconseguit transportar durant la nit prengueren la paraula i, compartint-la amb els morters de segona línia, no deixaren de dialogar fins que l'enemic veient la posició perduda irremediablement, anà amainant fins a extingir el foc per complet.

Els milicians respiraren i es disposaren a menjar-se les viandes fredes ja, que els havien dut per a la nit. La boca però, restava paralizada i els ulls es clavaven en els morts que hi havia a la trinxera. Estrany: fins aleshores no s'havien donat gairebé de llur presència. Ara, una mena de repugnàcia interior els recremava les entranyes fins a fer-los sentir fàstic pels que feien. Calia transportar-los a un altre lloc; enterrar-los o bé passar-los a reraguada: allí hi feien nosa... Però ningú no s'atrevia a donar ordres. Sobretot aquell bocaterros, caigut sobre el pendent contrari, els atreia l'atenció; i sense dir-s'ho l'anaven inspeccionant des del lloc estant.

El curiós de la primera vegada s'hi atansà, i agafant el retrat i la carta els digué:

— Guateu; té papers aquest.

Però ningú no li'n féu cas. Els companys miraven les mans calloses del mort deformates pel treball quotidià, la seva corpulència, signe en vida de sana i... de bonhomia. El silenci fou trencat; hom li aixecà el braç: tenia el rostre morat, gairebé negre; la barba crescuda. Les dents es clavaven a terra amb gest de ràbia.

Algú improvisà:

I mossegava amb ràbia fera la terra que ell cregué sagrada.

El pensament es comunicà ràpidament. En un moment aquell mort els havia inspirat una gran simpatia. No seria ell qui feia la nova trinxera agradabe? Ja tots pensaven igual: visqué apartat de nosaltres; però mort ha vingut a abraçar-nos. No ho veieu?

I l'enterraren. Allí, prop de la nova posició conquistada; al terreny dels "rojos".

Dies més tard es comentava:

— Sembla un dels nostres, oi?

— Sí, dels nostres: era un obrer...

INCAPACIDAD?

Algunos diran, que la clase trabajadora, es incapaz de esto o aquello. Yo diré lo contrario. No negaré que en ciertas cosas, hay un poco de caos, pero hay que hacerse cargo de la gran convulsión, y que no se puede improvisar todo, con la rapidez que las circunstancias exigen y al decir esto, no quiero justificar, si hay cierto caos, al contrario. Yo diré que no hay incapacidad, al contrario, lo que falta, es racionalización de la energía y capacidad humana; esto lo debemos superar rapidamente. Y aquí, es donde tienen la palabra los dirigentes y militantes revolucionarios. Aquí es donde tienen que demostrar los Gobernantes, su capacidad, para coordinar bien las energías, de que está necesitada la Guerra y la Revolución.

He visto, unos carteles que decían: HACED TANQUES! pero co-

mo y con qué. Que se busquen los técnicos, que haya lo necesario para hacerlo y entonces pedid los hombres que os hagan falta y las horas que sean, que nadie será capaz de negarlo, al contrario.

Hay que procurar el estímulo y aprovechar bien los valores. Si no los tenemos suficientes, buscalos el extranjero, que no nos faltarán. Por algo contamos con la solidaridad proletaria y con el oro.

Los obreros, estan animados de una grandiosa voluntad con la que se puede hacer todo, pero hay que saberla aprovechar. Un Gobierno, un militante, nunca debe pedir las cosas en abstracto, hay que decir lo que hace falta, lo que hay que hacer y hacerlo pronto, aquí hay que demostrar la capacidad. Hay que hacerlo deprisa, muy deprisa.

Incapacidad nunca. Hay que hacerlo para que no pueda ser vencida la voluntad de un pueblo que quiere ser libre. — Por M. UTGES

vot. Són els que, avui, flirtegen amb els ex-propietaris; en una paraula, són els que encara poden humiliar, amb la seva butxaca, als camperols que tenen la dissort d'ésser pobres.

No per això ens deixarem acovardir i donarem les regnes a tan "revolucionaris" ciutadans. Ara més que mai desitgem guanyar la revolució. Els que som conscients del nostre deure sabem sobrerament que la guerra sols la guanyarem el dia que guanyem la revolució i que les nostres reivindicacions sols les tindrem el dia que hagin enfonstat el capitalisme.

Poden, per tant, cantar les sirenes a les reunions de cafè, que sols tenen raó els que, com "Trellal", volen primer guanyar la guerra i, després, la República Democràtica. Els camperols sabem prou bé que ens donà! I sabem també, quina té d'ésser la nostra actuació per arribar a la victòria total.

Visca la unitat revolucionària!

El Corresponsal

NOTICIARI

El propietari d'un cotxe-turisme francès aquest matí ha recollit a la carretera d'Olot als refugiats a Besanón, Salvador Escobar Vichera i Manuel Ponce Gómez de 12 i 13 anys naturals d'Almeria portant-los a la nostra ciutat a la comissió de Pro-Infància Obrera.

Els veïns d'aquesta Joan Fernández i Amanci Vinyals fan a mans de l'Alcaldia una cartera amb documents a nom de Jaume Pol Girbal.

La Guàrdia Urbana una clau, lo que es lliurarà tot al qui acrediti que li pertany.

QUE HAS FET PER MADRID? ENCARA NO HAS FET EL TEU DONATIU PER MADRID?

ELS NOSTRES GERMANS DEL FRONT CONFIEU AMB TU.

Administració Principal de Correus de Girona

CAIXA POSTAL D'ESTALVI

Aquesta Administració posa en coneixement del públic en general que per Decret de 13 del corrent mes es disposa:

1er. L'interès queda elevat al tres per cent en les llibretes de lliure disposició a partir del dia 1 de gener del any en curs.

2on. Deixa subsistent el tres i mig per cent per les llibretes i plaç d'un any; i

3er. Converteix les llibretes a plaç de tres i sis mesos en llibretes de lliure disposició, també a partir del dia 1 de gener d'enguany.

DIADA DE MADRID

LA POBLACIÓ CIVIL FAMILIAR DELS COMBATENTS, ELS FAMILIARS DELS TREBALLADORS DE LES BRIGADES DE FORTIFICACIÓ CONFIEU AMB EL TEU DONATIU.

Aquest migdia en rebre els periodistes, el comissari d'Ordre Públic Amadeu Oliva els ha manifestat que ahir a la tarda va personar-se a aquesta capital l'inspector general de Serveis d'Ordre Públic company Josep Soler per a inspeccionar les forces de vigilància i els cossos de Seguretat i Assalt. Va ésser rebut pels comissaris de la Generalitat i O. P.

Com a resultes de la visita efectuada va felicitar a totes les forces ja que pogué observar i constatar el bon servei que en tots els aspectes venen prestant.

El company Soler ha passat la nit a la nostra ciutat i ha marxat aquest matí en direcció a Barcelona.

DISPENSARI DE LLUITA ANTITUBERCULOSA I ACCIÓ SOCIAL DE LES COMARQUES GIRONINES

Serveis prestats en el mes de gener de 1937 en els diferents consultoris del mate.

Malalts que han passat pel dispensari 1238; Malalts visitats per primera vegada 82.

Detall dels treballs efectuats:

Visites 317; Radiografies 38; Radioscòpies 32; Anàlisis 110; Reaccions intercutànies 24.

Interven. quirúrgiques 0; Pneumotòrax 9; Injeccions Hipodèrmiques 806; Injeccions Endovenoses 73; Tractaments amb sanocrisina 97; Tractaments amb tiosulfats 34; Cures 0; Sol d'altura 8.

Medicaments entregats (a part d'injectables): Especifics farmacèutics 107, a 107 malalts.

Servei de vacunació antituberculosa amb la "Calmette-Guerin":

Mes de gener de 1937.

Nadons vacunats a la capital per via bocal 5; Vacunacions a la capital per via hipodèrmica 0; Revacunacions a la capital per via bocal 19; Revacunacions a la capital per via hipodèrmica 0; Nadons vacunats als pobles per via bocal 109; Vacunacions als pobles per via hipodèrmica 0; Revacunacions als pobles per via bocal 277; Revacunacions als pobles per via hipodèrmica 2.

TOTAL 412

Espectacles

«Estamos con vosotros». — Documental rus molt ben realitzat. En ell s'hi plasma l'ajut admirable que al Proletariat rus ha donat i donen lluitadors revolucionaris espanyols.

L'espectacle de com els treballadors russos fan les col·lectes, recullen queviures i robes, carreguen els vaixells «Ziryanin» i «Neva», etc., es succeeixen per la pantalla i donen a comprendre el meravellós sacrifici que fan, tots, homes i dones, per a que serveixin d'aliment als seus germans espanyols.

«La novia de la suerte» i «Entre esposa y secretaria». Dues comèdies excel·lents. molt augmentades i de fotografia excel·lent.

Programa per avui:

TEATRE ALBÉNIZ. — «Velada de Opera», per Laurence Tibbet: Virginia Bruce; «Flor de Arrabal», per Jean Harlow i «Spencer Tracy».

A més el documental rus «Estamos con vosotros».

Tribunal Popular

Aquest matí s'ha vist la causa contra el capellà de 70 anys, Josep Folies, acusat de pronunciades activitats feixistes. El Tribunal ha dictat com a sentència la seva reclusió a un asil.

E S P U R N E S

Cal saber a on anem

Qüestió fonamental en la lluita entaulada contra la plutocràcia internacional organitzada, és la de plantejar el problema en els seus termes justos.

El confusionisme deu acabar-se immediatament. Els treballadors no és possible que es batin amb braó i acceptin una disciplina de ferro, sense que prèviament sapiguin què és el que defensen.

Lluitar simplement contra el feixisme no pot satisfer a cap obrer revolucionari.

Després de la tristíssima experiència del règim democràtic, pregonar que l'actual contesa és entre democràcia i feixisme, és, a més d'una absurdidesa, una barbaritat.

De les grans democràcies és sobrerament sabut que no podem esperar-ne cap col·laboració. Les democràcies burgeses es comporten perfectament com a tals, defensant el capitalisme, del qual i per al qual, viuen.

La nostra Revolució, socialista a pesar de tot, solament pot trobar support i ajut incondicional, entre les masses explotades.

Els pàries d'arreu del món posseeixen multitud de palanques i recursos a l'efecte de cooperar al nostre moviment emancipador. Són ells que, coneixedors de la realitat espanyola, prestaran a la causa revolucionària, l'ajut valuós i necessari. Els treballadors, que tenen a les mans mil maneres de boicotejar al feixisme, no deixaran que la revolució espanyola sigui vençuda. De les falses democràcies no podem esperar-ne absolutament

res. Bé ens ho demostren amb la simfonia de comitès i subcomitès, que amb formosa regularitat donen a llum, i tots ells destinats a facilitar la victòria de l'imperialisme. Pensar que d'elles ens ha de venir la mà salvadora és ignorar simplement la mateixa raó de llur existència.

Per això el P. O. U. M., no ha amagat mai el vertader caràcter de la lluita entaulada.

Les seves consignes són clares, terminants. Amb elles ningú no pot considerar-se enganyat. No es presten al confusionisme. Són diàfanos i resisteixen totes les crítiques dintre el camp socialisme revolucionari.

El capitalisme està en fallida perquè no pot donar solució als infinits problemes que la complexitat creixent de la vida moderna li planteja. Com que sap que ha de morir, vol fer-ho amb tots els honors, perquè en els règims socials no hi entra la mort dolça.

Tot obrer deu refusar el plantejament de la lluita en altres terrenys. Només els que s'espanten dels grans moviments de caràcter social tindran l'atreviment de col·locar els peons de la jugada en taulells esquerdatos.

Els treballadors conscients, explotats de tota la vida, desitgen i han de desitjar, portar la lluita fins a la total destrucció del sistema capitalista. A tal efecte, necessiten situar-la en els justos termes: Socialisme per un costat. Feixisme per l'altre.

PUIGCÚVOL

Comarcals

Desvalls

Qui són?

Amb despreu vegem la campanya empresa contra el nostre partit i la Federació Anarquista Ibèrica, o sigui els homes que un dia palesaren llur caràcter revolucionari i conscient. Són esquerristes els que avui lleixen i

propaguen aquest periòdic que tan excel·lentment es porta amb la burgesia i, que es titula "Trellal". Són els mateixos que dia darrera dia repeteixen als camperols que la guerra sols la perdrem per culpa del que volen guanyar la revolució. D'aquí que em dirigeixi als camperols del nostre poble.

Abans que tot, però, tenim d'assenyalar qui són aquests "homes". Són els que, en temps d'eleccions, volien liquidar amb la papereta als contraris, tot llençant-se a la recerca del cobejat

En un brillant cop de mà, les forces revolucionàries d'Aragó agafen dos mil caps de bestiar a l'enemic

El Monte Pingarrón que fins ara es trobava en poder dels facciosos l'han reconquerit les forces del poble

BARCELONA

Comunicat oficial d'Aragó

Barcelona (2 tarda). — El comunicat oficial facilitat aquest matí pel conseller de Defensa camaraada Isgleas és el següent:

Sector Divisió Carles Marx. — L'artilleria enemiga de Sta. Quitèria ha disparat sobre Tardienta, contestant-li la nostra.

Sector Divisió Ascasso. — Lleugers tiroteigs a la Casa de los Toros.

Sector Divisió Durruti. — S'han efectuat les descobertes diàries retornant les nostres forces sense novetat ni haver observat moviment a l'enemic.

Petits duels d'artilleria a Belloque i Molino de Aguilar.

Sector Divisió Jubert. — Les forces del sector d'Azailla amb la policia de Ijar han efectuat una incursió en terreny enemic i apresant 2.000 caps de bestiar llaner i

40 caps de bestiar boví que han portat als nostres rengles.

Sector Divisió Macià — Companys. — Tiroteigs contra l'enemic a tots els fronts.

El Diari Oficial

Barcelona (2 tarda). — El *Butlletí* de la Generalitat publica entre altres els següents decrets: Nomenant a Antoni Farreres, Secretari de la Difusió Catalana; creant 32 grups escolars a Barcelona i intervenint els tallers de fotografia "S. A. Kodak".

El matí del President

Barcelona (2 tarda). — El President Companys ha passat el matí treballant al seu despatx de la Residència on ha rebut visites. Ha celebrat després conferències telefòniques assabentant-se de les operacions dels diferents fronts.

Aquesta tarda a les 6 presidirà la reunió extraordinària del Consell de la Generalitat.

plosives i incendiàries, sense aconseguir els seus objectius. Les bombes llançades per aquest hidro han causat molt pocs danys.

Prop de dos quarts de vuit del matí, un altre hidro facciós ha evolucionat sobre determinats barris de la ciutat i ha llançat algunes bombes. Han funcionat immediatament les defenses antiaèries i els nostres caces han sortit en la seva persecució i l'han fet fugir.

En aquesta segona incursió de la criminal aviació facciosa s'han hagut de lamentar víctimes i danys.

Al dispensari de Colom han estat auxiliades Francesca Bou, de 45 anys, i la seva filla, Francesca Burgos Bou, ambdues ferides de menor gravetat.

A l'Hospital ha estat auxiliat el nen de 6 anys, Joaquim Nister Aznar, de ferides greus; i un home anomenat Josep Burgos Giménez, que ha mort a poc d'ingresar.

També ha estat portat a l'Hospital el cadàver d'una dona, que no ha estat identificada.

Les nostres posicions del barri d'Usera, milloren

Madrid, 24. — Al sector del Jarama, s'ha combatut encara que no amb molta intensitat.

També les nostres forces han millorat la seva situació al sector del barri d'Usera, on les baixes foren molt intenses per part de l'enemic.

S'ha sabut que l'Estat Major facciós s'ha passat més de dues hores als refugis subterranis del Cerro Rojo, que ha estat canonejat amb gran intensitat i encert, per la nostra artilleria durant el matí.

El «Monte Pingarrón» al nostre poder

Madrid (4 tarda). — Avui s'han efectuat més cops de mà brillants per part de les forces revolucionàries i s'han millorat les posicions. Al sector del Jarama. Eren aproximadament les 10 del matí quan un batalló d'infanteria lleial s'ha llançat a l'assalt d'una operació rebel. L'enemic ha imposat una forta resistència, però, malgrat tot, s'ha conseguit guanyar la posició que és ni més ni menys que el monte Pingarrón que es troba al sud est de Sant Martí de la Vega.

L'enemic ha fugit a la desbandada per l'alta vessant de la muntanya. S'han causat nombroses baixes i fet un gran nombre de presoners.

Impressió del dia

Madrid, 24. — Al cinquè dia d'atac per iniciativa de l'exèrcit popular al sector del Jarama no pogué acabar d'una manera més feliç per a les armes republicanes. Ni un sol moment en aquests cinc dies ha deixat de portar la iniciativa l'exèrcit de la República, i a més portaven el combat on més li convenia, tant al terreny com al sector.

A mitja tarda i a les primeres hores de la nit l'artilleria republicana havia

actuat amb un intensitat sense precedents. Segons asseguren les persones que tenen motiu per a saber-ho féu més de 5.000 disparats al llarg del sector del Jarama. Després ha destacat la meritíssima labor dels nostres equips servidors de les metralladores. Quan els facciosos es posaven a tret obrien foc anomenat de ventall, i el camp era sembrat de morts i ferits.

S'assegura pels combatents de primera línia lleial que existeix el propòsit en l'ànim dels facciosos d'abandonar definitivament La Marañosa per estimar impossible la seva defensa. S'han conquistat diverses trinxeres que l'enemic abandonà després de tractar de defensar-les inútilment. En aquestes trinxeres els facciosos han abandonat veritables munts de cadàvers, la majoria d'ells pertanyents a individus que no eren de nacionalitat espanyola. L'operació ha continuat al llarg de tot el dia i els objectius assenyalats pel comanament lleial es van complir, en alguns moments amb veritable dificultat, ja que la resistència dels facciosos és enorme. Solament un exèrcit sostingut per un ideal pot sostenir com el republicà un combat de més de catorze hores. A basa d'aquesta resistència i heroisme s'ha conseguit que quedi al nostre poder una extensa zona coneguda per El Pigarrón.

A primeres hores de la nit ha tornat a tronar el canó amb gran intensitat i a aquestes hores continua la batalla més aferrissada encara si hi cap, portant la iniciativa l'exèrcit popular.

Als sectors del Centre ha continuat també l'activitat durant tot el matí.

S'ha desenvolupat un atac pel Parc de l'Oest, on les nostres posicions, situades a l'extrem d'aquest passeig, eren millorades notablement per mitjà d'atrevids cops de mà. D'aquesta manera, en aquest sector ja solament resta una mínima part de la carretera de Castella a poder dels facciosos.

En altres sectors del Centre també s'ha lluitat intensament. El barri d'Usera i els Carabancheles han estat teatre de grans escenes bèl·liques, tant en una com en l'altra lluita, les forces lleials s'han apoderat de diversos grups de cases i petites extensions de terreny que vénen a millorar els nostres fronts d'una manera notable. L'artilleria lleial també ha treballat molt eficaç i intensament a tots aquests fronts. Ha batut diverses concentracions d'homes i material que volien reconquistar, inútilment, el perdut.

Digne colofó a aquestes accions brillants ha estat el certer bombardeig al qual les nostres bateries han sotmès les posicions enemigues del Cerro Rojo, on segons sembla, es trobava allí instal·lat l'Alt Comandament facciós.

OVIEDO

La lluita a Oviedo

Gijón (4 tarda). — Continua combatent-se amb intensitat als barris d'Oviedo. La lluita iniciada aquests darrers dies s'ha tornat violentíssima. Les forces lleials porten sempre la iniciativa. Les

posicions que assoleixen són fortificades novament.

Trimotor facciós abatut

Andújar (4 tarda). — Avui un trimotor facciós ha hagut d'aterrear violentment degut a una averia causada per les nostres bateries.

Per efecte de la topada amb el terreny desigual, els aviadors han sofert ferides d'importància, havent-hi tres de morts.

ESTRANGER

La coronació de Jordi VI, Itàlia i el Negus

Als cercles oficials es declara que el Govern italià no formularia cap objecció si la invitació d'assistir a la Coronació de Jordi VI. fos dirigida al Negus amb caràcter purament personal; però sí, al contrari, la invitació va dirigida al Govern d'Abissínia, Itàlia — es diu — interpretarà aquesta actitud com "un gest de poca cordialitat", i es reservaria des del primer moment, "de prendre les iniciatives que sobre aquest punt cregués més oportunes".

L'odissea d'un vaixell dinamarquès

Gibraltar (4 tarda). — L'agència Reuter ens comunica que aquest matí ha recalat a aquest port el vaixell dinamarquès que fou apressat pels rebels espanyols i conduït a Ceuta on es vegé obligat a deixar la càrrega de taronja que portava.

Haile Selassie i la coronació del rei d'Anglaterra

Londres (4 tarda). — La premsa anglesa interpreta la invitació per part d'Anglaterra a l'ex-emperador d'Abissínia en tres actituds. El diari de dretes "The Times" diu que constitueix una ofensa a Itàlia, el "Mornig Post" diu que això no té res de particular i per fi el "Daily Herald" manifesta que el rei d'Itàlia es comportaria grollerament amb Anglaterra refusant el fer-se representar a la cerimònia de la coronació.

El consolat de Màlaga

Washington (4 tarda). — S'ha ordenat la reobertura del consolat americà de Màlaga, malgrat ésser una ciutat rebel.

Final d'una entrevista

Viena (4 tarda). — L'entrevista de Von Noider a Viena ha acabat amb un banquet on hi ha assistit Von Papen i ha tingut lloc a l'ambaixada alemanya. Després s'ha celebrat una recepció desfiant per davant de Von Noider una colla de personalitats del món polític, artístic i cultural.

S'assegura, però, que el viatge-recepció de Von Noider ha acabat melancòlicament. Es desmenteix també que pugui tenir ni un àtom de relació amb el viatge de Goering a Polònia.

MADRID

Un atac reeixit a la Ciutat Universitària

Madrid, 24. — En les primeres hores de la matinada s'ha iniciat un atac de les forces lleials al Govern per la Ciutat Universitària, amb objecte de cobrir determinat objectiu disposat per l'alt comandament.

L'operació ha estat precedida per una intensa preparació artilleria que no ha durat molt temps. Després d'aquest bombardeig s'ha hostilitzat els facciosos amb metralladores i morters, amb objecte de descongestionar els voltants del lloc que es pretenia prendre. A penes el lloc bombardejat ha quedat net d'enemics, la nostra infanteria ha sortit de les seves posicions i s'ha llançat a l'assalt d'una casa que voltada d'una forta línia de trinxeres es troba més amunt de l'Asil de Santa Cristina.

Els facciosos, parapetats darrera la línia de trinxeres, s'han fet forts. El tiroteig s'ha generalitzat; però les nostres tropes, amb elevada moral, quan han aguantat quasi una hora de tiroteig, s'han llançat a l'assalt sobre la línia de trinxeres, i l'han desallotjada per complet de moros i legionaris.

Una vegada en possessió d'aquesta línia, no ha estat molt difícil prendre la casa per asalt.

Com que hi havia alguns nuclis que es feien forts hi ha hagut necessitat de llançar algunes bombes de mà amb objecte de vèncer la resistència que oposaven. Després d'un petit bombardeig, els lleials an tornant a la càrrega i ha estat

qüestió de poc temps el que aquesta casa, que no és molt gran, caigués a poder de les forces revolucionàries. Des d'aquest estatge, els rebels hostilitzaren les posicions lleials; i aquests ja s'han tret el malson de l'enemic que tenien davant.

Els moros i legionaris que estaven refugiats a l'Hospital Clínic, en tenir notícia del desenrotllament d'aquesta operació, es llançaren a una sortida desesperada, igual que la que efectuaren ahir a la tarda. Tractaven d'iniciar un contraatac pel flanc d'aquest sector, a l'objecte de fer impossible el nostre avanç sobre la línia de trinxeres; però la casa ha caigut al nostre poder.

Aquesta sortida fou tan funesta per als facciosos com les anteriors; i davant el foc intens que els lleials llançaven damunt d'ells, hagueren de girar cua i refugiar-se a correu als subterranis de les restes de l'Hospital Clínic.

Els facciosos en aquesta operació han sofert un nombre de baixes ben crescut, igual com ahir quan intentaren l'altra sortida.

L'operació de prendre la casa i la línia de trinxeres que la protegia causà també seriosos estralls entre els rebels.

Criminal incursió de l'aviació facciosa damunt València

València, 24. — Aproximadament a les tres de la matinada un hidro facciós evolucionà sobre els poblats marítims i ha llançat bombes ex-

DICE C. N. T. DE MADRID

Los Tribunales Populares no «liquidan» a nadie

A los compañeros comunistas les ha entrado la manía de que todos les ayudaremos a acabar con los del P. O. U. M. Particularmente, a nosotros nos están dando mucha sima coba. No hay día en que no nos digan que «los trotskistas» son los más terribles enemigos nuestros, y a punto estamos de creerlo, pero sólo en el caso de que nos hagan ver que los llamados trotskistas son esos saboteadores de la Revolución que van a los Comités en representación de determinado partido, que no es el P. O. U. M., y agachando la cabeza se oponen a todo lo que defiende la C. N. T., a todo lo que tiene verdadero carácter sindical...

«Mundo Obrero» suele decirnos ahora que está «de acuerdo» con todo lo que ha intentado rebatirnos durante más de quince días. Y suponemos que habla así porque quiere nuestra ayuda para luchar contra el P. O. U. M. En algunas ocasiones ha llegado a creer que ya contaba con ella, y así ha atribuido a nuestros compañeros de Chamartín de la Rosa determinada posición desmentida por éstos rotundamente en nuestro número del sábado. A nosotros no nos molesta mucho esto, porque, al fin y al cabo, somos gentes de poco más o

menos, de la calle, de la vida extraoficial.

Pero he aquí que «Mundo Obrero», en su afán de buscar antitrotskistas en todas partes, ha llegado a decir que «los Tribunales Populares» deben LIQUIDAR a este grupo para que de una vez limpiemos la retaguardia de elementos de la «quinta columna». La palabra «liquidar» a juzgar por lo que Baroja ha dicho en algunos estudios de la gente del bronce, quiere decir matar, exterminar, enviar al otro barrio. Y, francamente, si es este el sentido que los camaradas de «Mundo Obrero» dan a tal palabra en la ocasión de que tratamos, resulta inadmisiblemente que un periódico antifascista confunda a nuestros Tribunales Populares con partidas de verdugos o con piquetes de ejecución. Los Tribunales Populares — esto ha dado a entender «Mundo Obrero» en más de una ocasión — juzgan, no liquidan a nadie; y juzgan con pruebas porque las calumnias, las afirmaciones gratuitas y los exabruptos del odio político no son material jurídico en ningún país civilizado. ¡Podéis creerlo, compañeros! A nosotros nos lo ha dicho gente que ha viajado mucho...

ni sacs terrers: ajeguts, l'home i la terra formant un sol cos, els «rojos» procuraven vèncer la resistència que ara els «negres» oposaven parapetats darrera de llurs cataus després de la primera reculada. El foc de vano de les metralladores enemigues escombrava i ventava l'audàcia dels combatents lleials; l'afany d'éssers útils a la Revolució els restava la valentia temerària indispensable en aquests moments precisos.

Un «anònim» venia serpentejant des de la trinxera enemiga, poc temps ha abandonada, duent un fusell metrallador que anava arrossegant; darrera seu tres companys més el seguien amb abultats collars de bombes de mà. Per un moment semblà que el foc de l'enemic disminuïa — era miracle? i els nostres intensificaren el foc. Una explosió tingué lloc a uns vint metres i tot seguit uns gemecs partien dels parapets enemics i ferien les oïdes dels milicians. Una de les metralladores faccioses restà callada... El dolor humà encongia els membres dels combatents com si cadascú d'ells el sentís en el més viu del cos.

El camarada «anònim», seguit dels altres tres inconeguts, continuaven avançant; ja s'havia col·locat a la davantera del grup que ro-

mani estès al mateix lloc, quan una reacció neguitosa, recorregué tots els milicians. Una disciplina interior, més categòrica que la que es desprenia dels caps, els empenyia a seguir endavant i a imitar l'exemple dels quatre camarades... Dues bombes més havien caigut a les trinxeres faccioses, i les noves víctimes produïdes podien comptar-se per les veus queixoses, cada una diferent. El coratge prenia, ara, en la flama encesa del romanticisme messiànic dels assaltants: l'odi i l'amor barrejats — felicitat a l'abast de la mà — que els feia moments abans de llançar-se fora del parapet la fallera d'avançar, els retornava en aquests instants en què la inactivitat hagués resultat funesta i un retrocés suïcida. I avançaren. Arrossegant-se primer, caminant amb els genolls a mesura que s'anaven acostant a l'enemic, i redreçant-se i calent com una maledicció últimament sobre les guies dels primers fusells i les puntes rosegades dels sacs terrers més audaçs... Victòria! La trinxera era nostra. La lluita durà poc. Uns quants s'escaparen; els menys restaven allí, farcells d'un mateix brodat, sang d'un mateix color.

El foc de metralladora i fusell de la segona línia enemiga durà encara moltes hores. Però la nos-

tra trinxera, la trinxera conquistada, semblava que s'esforçava a romandre en poder dels «nostres» que cada vegada la sentien més.

Espiritualment, la nova trinxera semblava la nostra d'abans. Ací també ens havem retrobat. Amb els morts, bruts els rostres pel fang de les sabates, sembla com si ens l'haguéssim reconquistada a nosaltres mateixos...

El sol s'enlairà més ràpidament aquell dia; ningú no l'havia vist nèixer, gran, roig, com la nova aurora social de les allegories anarquistes. Amb la calor dels fusells semblava més potent, més actiu els raigs d'aquell sol de gener crescut.

Els ulls irritats dels milicians es giraven a voltes i escrutaven el fons de la trinxera. Ara s'hi veia bé; i els morts semblaven també nostres. Sobretot aquell que estava estès al pendent contrari; el rostre tapat pels braços allargats damunt el cap, semblava que fes acatament a la voluntat dels vencedors. No vestia guerrera ni caçadora; una americana, i dessota una armilla de ganxet feta a mà, marcaven amb les seves taques roges el lloc de les ferides que li havien restat la vida. Un curiós, aprofitant l'entusiasme amb què els seus com-

(Segueix a la pàgina 2)

ERA UN OBRER...

Els trets aïllats d'aquella capvesprada degeneraren en un atac rabiós que els feixistes iniciaren als voltants de mitjanit.

Les nostres trinxeres estaven electritzades pel nerviosisme dels milicians que, a la seva vegada, no es veien l'hora d'avançar... I l'atac esperat dels facciosos esdevingué en contraatac, l'ofensiva contraofensiva, l'afany de guanyar terreny en covarda reculada.

Els nostres saltaren el parapet amb la branzida del que realitza un cop llargament planejat. Passaríem; ja ho crec si passaríem! Aquesta vegada comandament i milicians es retrobaven en una ordre, en un mot planer però prenyat d'illusions i d'esperances. Endavant!

Les primeres passes foren donades en un bo i no res. Davant del fusell ja no hi havia ni trinxera

Fulletó de L'Espurna 21 - El Taló de Ferro

—Mireus-les, aquí les teniu. N'hem pasat de totes, es pot ben dir. Tenia l'intenció d'enviar-les al camp si hagués guanyat aquest procés. Aquí no els prova, però no tinc mitjans d'enviar-les a fora.

Quan vaig alçar-me per a anar-me'n recomençà amb els seus gemecs.

—No tenia ni l'ombra d'una probabilitat. El coronel Ingram i el jutge Caldwell son dos amics. No diré que aquesta amistat hagués fet canviar la sentència en contra nostre si jo hagués pogut obtenir una deposició com cal en el contra examen dels testimonis llurs, però dec afegir que el jutge Caldwell i el coronel Ingram freqüentem la mateixa llotja, el mateix club. Viuen al mateix barri, en el qual jo no hi puc viure. Llurs mullers estan sempre ficades l'una a casa de l'altra. I tot son partides de whist i altres diversions del mateix gènere entre ells.

—I, no obstant, creïeu que Jackson tenia la raó?

—No tan sols ho crec sinó que n'estic convençut del tot. I al començament em creia que tenia probabilitats de guanyar, però no vaig dir-ne res a la meua dona per a no esperar-la falsament. Estava engrescada amb un sojorn al camp. Prou desilusionada que va quedar.

A Pere Donnelly, un dels contramestres que varen declarar en el procés, vaig fer-li aquesta pregunta:

—Perquè no vàreu cridar l'atenció del tribunal fent-li veure que Jackson es va ferir volguent evitar que es fés malbé la màquina?

Va reflexionar força estona abans de respondre'm, i després de mirar tot a l'entorn amb aire inquiet va declarar-me:

—Perquè tic una dona que val totes les pessetes i tres mainades com tres sols.

—No ho entenc.

—Amb altres termes, per què hauria estat exposat parlar així.

—Voleu dir que...
—M'interrompé passionadament.

—Vull dir el que dic. Que de molts anys que treballa a la filatura. Vaig començar de menut a les llençadores i d'aleshores he pensat sempre. Es a força de treballar que he pogut arribar a la situació que tinc actualment, que és un empleu privilegiat. Sóc contramestre, eh! I voldria saber si en tota la fàbrica hi hauria un home que m'allargués la mà perquè no m'ofegués. Abans havia fet part de la Unió. Però durant dues vagues vaig continuar al servei de la Companyia. Em varen tractar d'«esquirol». Vegeu les cicatrius que porto al cap: em varen apedregar amb totxos. Avui, ja els puc convidar a beure que no se'n trobarà ni un que accepti la meua invitació, i no hi ha un aprenent de llençadores que no em maleeixi el nom. L'únic amic que tinc és la Companyia. El meu deure no és pas de defensar-la; però, és el pa i la mantega per als meus menuts. Ja teniu explicat el perquè no vaig dir res.

—Se'l podria acusar a Jackson? vaig preguntar-li.

—Mereixia ésser indemnitzat. Era un bon obrer que no havia perjudicat mai a ningú.

—Però, que no éreu lliure per a dir la veritat tal com ho havíeu jurat?

Va balancejar el cap.

—La veritat, tota la veritat i res més que la veritat, va afegir amb tò solemnia.

Altre cop la seva cara s'apassionà. Va alçar-la, no cap a mi sinó fitant el cel.

—Primer em deixaria cremar eos i ànima de mica de mica a l'infern etern, per l'amor dels nanos, féu per resposta.

Henry Dallas, el subdirector, era un home amb cara de guineu que se'm va mirar insolentment de cap a peus i em refusà de parlar. No li vaig poder treure una sola paraula referent a la seva pròpia declaració.

Amb l'altre contramestre vaig estar més de sort. James Smith tenia unes faccions dures i em sentia cohibida en parlar-li. Ell també en va deixar entendre que no era lliure, i en el transcurs de la conversa vaig poder-me adonar que tenia una mentalitat

Línia M. S. A.

Nou horari de trens

Des del 20 de febrer del 1937

N.º tren	Barcelona	Empalme	Girona	Figueres	Port-Bou	
280	5'12	10'37	12'25	14'40	15'51	Enllaç amb el 142 que surt de Barcelona a les 8.
1214			5'07	7'26	3'14	
242 bis	7'25	9'32	10'21	11'33	12'29	Enllaç amb el 5152 que surt de Barcelona a les 17'42.
248 ter.	19'10	21'08	21'47			
N.º tren	Port-Bou	Figueres	Girona	Empalme	Barcelona	
243 bis			5'45	6'50	8'40	Enllaç amb el 145 5115 que arriba a Barcelona a les 9'20.
281	11'48	13'30	16'27	18'35	21'56	
Pb. 61-247	14'55	15'43	17'00	17'48	19'56	Enllaç amb el 5163 que arriba a Barcelona a les 20'37.
1127	17'20	18'41	20'28			